

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Τοῦ Σ. Κ.

Οἱ δυσκολίες πού συνάντησαν τὰ θεάτρα πρόξας ἀμέσως ὑστερα ἀπὸ τὴν κήρυξη τοῦ πολέμου τ' ἀνάγκασαν νὰ πειραματισθοῦν διάφορες λύσεις καὶ νὰ πετύχουν λίγο-πολύ στὶς ἀπαιτήσεις τῆς ἐπίκαιρότητας πού χωρὶς αὐτὸ θὰ ἦταν προβληματικὴ ἢ συντήρησή τους.

Τὰ σημειώματα αὐτὰ περιορίζονται περισσότερο σ' ἓνα πλαίσιο καθαρὰ χρονογραφικὸ καὶ δὲν ἀναλαβαίνουν, ὅτε θέλουν νὰ ἔχουν καμμιάν ἄλλη ἀξίωση σοβαρώτερη.

Ἡ περασμένη ἐβδομάδα μᾶς ἔδωσε τρεῖς πρεμιέρες κατὰ σειράν πρώτη στὸ θέατρο Ἀργυρόπουλου μὲ τὴν ἐπίκαιρη κωμωδία τοῦ κ. Θ. Συναδινού: «Συναγερμὸς» καὶ μετὰ τὴν ἴδια ἡμέραν ἡμέρα στὶς 25 Μαρτίου — δυὸ πρώτες στὰ θεάτρα «Ρέξ» καὶ «Κεντρικόν».

Ὁ «Συναγερμὸς» τοῦ κ. Θ. Συναδινού εἶναι, νομίζω, ἡ ἐξυπνότερη ὡς τώρα ἐκμετάλλευση τῶν στοιχείων πού παρέχει στὴ σύγχρονη ἑλληνικὴ δραματικὴ σκηνὴ ἡ παρούσα κατάσταση. Μ' εὐκολία καὶ σκηνικὴ γνώση γραμμένο τὸ κομμάτι αὐτό, διασκεδάζει κι' ἐνθουσιάζει τὸ πολὺ κοινόν· κι' ἐνῶ ξεχειλώνει σὲ εὐκολὴ πατριδολατρεία, ὡστόσο ἡ διάθεση τοῦ συγγραφέα προλαβαίνει τὰ πράγματα καὶ ἡ παράσταση προχωρεῖ μὲ μιὰ σχετικὴ ἀτμόσφαιρα καὶ μὲ ἐνδιαφέρον πού δίνει πολὺ περισσότερα ἀπὸ τίς πολλὲς εὐκόλες ἐπιθεωρήσεις πού κατακλύσαν ὅλες τίς σκηνές. Ὁ Ἀργυρόπουλος, δίνοντας ἀριστοτεχνικὰ τὸν τύπο ἐνὸς ἀπόστρατου συνταγματάρχη, προσδίνει πολὺ βῆρος μὲ τὴν τέχνη του σ' ὅλη τὴν παράσταση, πού στὸ εἶδος τῆς εἶναι ὅ,τι πραγματικὰ καλύτερο εἶδαμε ὡς τώρα ἀπὸ τὸν καιὸ πού ξέσπασε ὁ πόλεμος.

✽

Μιὰ σχετικὴ προσιάθεια ἔκανε καὶ ὁ κ. Δ. Μπόγρης γράφοντας τὸ «Ψηλὰ στὸ Μέτωπο» γιὰ τὸ θέατρο τῆς κ. Ἀνδρέαδης. Προσχωρῶντας ὅμως περισσότερο στὶς ἀπαιτήσεις τοῦ κοινού, θέλησε νὰ κάνει ἓνα μουσικὸ ἔργο καὶ τὸ καθαρῶς δικό του ἔργο περιορίστηκε στὴ συγγραφή ἐνὸς περισσότερο ὀπερετικῶ ἱμνηρῆτου, παρὰ ἐνὸς δραματικῶ ἔργου. Ἀνάλογη ἦταν καὶ ἡ προσαρμογὴ τοῦ μουσικῶ μέρους τῆς παράστασης, πού ἔγινε ἀπὸ τὸν κ. Χατζηποστόλου.

Ὁ κόσμος πού θέλει λίγο γιὰ νὰ συγκινηθεῖ καὶ νὰ ἐνθουσιαστεῖ τώρα, δὲν ἔμεινε ἀμέτοχος καὶ στὶς πατριωτικὲς ἐκδηλώσεις, ὅπου ἐδόθησαν ἀπὸ τὸν συγγραφέα, καθὼς καὶ στὰ ἔρωτικά ρομαντικὰ μεπεδέματα πού ἀποτελοῦν τὴν ποικιλία τοῦ μύθου καὶ πού λίγο θέλουν γιὰ νὰ παρουσιάσουν τὸ σοβαρώτατο θέμα τοῦ πολέμου. Οἱ παλαιότεροι μὲ συμπάθεια εἶδαν πάλι στὴ σκηνὴ τὸν ἀλλοτινὸ πρωταγωνιστὴ τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου κ. Ἐδμ. Φύρστ.

Τὰ σκέτς, στὰ ὅποια κατὰφυγε ὁ συγγραφέας τῶν «Πολεμικῶν εἰκόνων», πού δόθηκαν ἀπὸ τὸ ἔσος τῆς Μαρτίνας στὸ θέατρο «Ρέξ», προσφέρονται κατὰ τὸν καλλίτερο τρόπο στὸ θέατρο πρόξας γιὰ νὰ ἐξοικονομηθοῦν οἱ περιστάσεις. Καὶ ὁ κ. Γιαννακόπουλος καθὼς

καὶ ὁλος ὁ θέατρος πέτυχαν ὠραία στὸ σησιμὸ τους. Ἡ ἐναλλαγὴ καὶ τὸ δραματικὸ στοιχεῖο ἔπαιξαν πρωτεύοντα ρόλο, πού παράτησε τὸ θέαμα μακριὰ ἀπὸ τὰ εὐκόλα λογοπαίγνια ἢ τὸ ἀκόμα εὐκολώτερο πνεῦμα εἰς βῆρος τῶν Ἱταλῶν καὶ τοῦ τσαρουχιοῦ, πού

ἔδωσε ἀφορμὲς στοὺς ἠθοποιούς τῆς πρόξας νὰ παίξουν ἔατρο. Ἐπαιξαν ὅλοι μὲ κέφι. Πρῶτος καὶ καλύτερος ὁ Λογοθετίδης, πού εἶχε σειρά ἀπὸ ἐμφανίσεις καὶ πού εἶχε τὴν πῶ χαριτωμένη κοντά στη Μαρτίκα στὸ σκέτς «Ἀναμονή».

Σ. Κ.